

Oskar Metso

MÖKILLÄ KUMMITTELEE

Kertomus kesästä, aarteista ja menneisyyden salaisuuksista

Oskar Metso

MÖKILLÄ KUMMITTELEE

Kertomus kesästä, aarteista ja menneisyyden salaisuuksista

© 2025 Oskar Metso

Kannen suunnittelu: Kimmo Metso

Sisuksen taitto: Kimmo Metso

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9597-2

Mökin rauha	7
Laivat rantautuvat	9
Salaperäiset tutkijat.....	11
Arkeologi Johansson	15
Kumpareen kutsu	20
Suon salaisuus	24
Keittoa ja kummia enteitä.....	28
Sumun takaa kuuluu soutu	31
Miekan palautus.....	35
Jäähyväiset	38

MÖKIN RAUHA

Oli rauhallinen ja lämmin kesäpäivä Villuodolla. Aurinko leikki veden pinnalla luoden kimmeltäviä kirkkaita valoja veteen. Aaltojen laineet liplattivat hiljaa rantaa vasten.

Istuin tutulla kivellä yhdessä koirani Elmin kanssa. Samalla kivellä, jossa usein istun papan mökillä. Jalat olivat vedessä, kädessä vanha onkivapa. Ongenkoho pomppi vedessä ylös ja alas pikkukalojen närppiessä koukussa olevaa matoa, mutta nyt en ehtinyt kiinnittämään siihen huomioita. Keskityin kuuntelemaan todella outoa ääntä.

Jostain nimittäin kuului linnun ääni, jollaista en ollut ennen kuullut. Erikoinen ääni, aivan kuin joku olisi naputellut kahta kiveä. Se ei ollut mikään tuttu linnun ääni. Ei lokin kirkunaa eikä tiiran viserrystä.

Katselin ympärilleni ja yritin samalla pääätä käännellen kuunnella mistä suunnasta ääni tuli.

Näin meressä vain pari silkkiuikkua sukeltelemassa rauhallisesti ja yhden nokikanan. Ne eivät voi pitää tuollaista ääntä... vai voivatko?

Yritin itsekin matkia ääntä naputtamalla kahta pientä kiveä vastakkain. Se ei kuulostanut edes lähelle samalta. Mikä ihmeen lintu se voisi olla... vai oliko se lintu ollenkaan?

Muuten oli hiljaista, mutta ei sellaista tavallista hiljaisuutta. Tuntui kuin luonto olisi pidättänyt hengitystään.

Käänsin katseeni horisonttiin, tiirailen samalla veneitä. Silloin huomasin Velkuan Mustaluodon lähellä aluksia.

Isompia aluksia kuin mökkeilijöillä.

Ensimmäisenä tuli suuri valkoinen laiva, jota seurasi kaksi pienempää laivaa. Ne lipuivat kohti Villuotoa hitaasti ja ylväästi, aivan kuin ne olisivat tienneet kuuluvansa tänne. Alukset kasvoivat silmissäni lähestyessään. Tunsin vatsassani pientä jännityksen tuomaa kutinaa.

Silloin Pappa ilmestyi mökin kuistille. Hän siristi silmiään ja hymähti hiljaa *"Hmmm..."*

"Kas, ketähän sieltä tulee?" pappa totesi ja lähti kiiruhtamatta kävelemään kohti rantaa.

Hyppäsin kiveltä rannalle ja lähdin seuraamaan häntä ripein askelin.

LAIVAT RANTAUTUVAT

Isolla aluksella oli jo kiinnitysköydet valmiina. Miehistö toimi kuin orkesteri: köydet lensivät ilman halki laiturille ja solmittiin tolppiin. Ankkurit pudotettiin. Lopulta isoin alus kiinnittyi laituriin niin majesteettillisen hitaasti, että aika tuntui hidastuvan.

Laivasta astui laiturille mies, jonka tunnistin heti.

Kippari Kalle.

Pappani huudahti iloisesti ja puristi hänen kättään.

"Tervetuloa Kalle, vanha veijari!"

"Tervehdys maakrapu", vastasi Kippari Kalle naurahtaen.

"Kelpaisiko kahvi?" pappa sanoi ja viittasi Kallelle kohti ylämökkiä.

Jäin seisomaan laiturille katselemaan kuinka muu miehistö alkoi purkaa varusteita. Yksi miehistä nosti suuren telttakankaan maahan. Näin vilaukselta laivan kannella myös oudosti pukeutuneen tiukkailmeisen miehen: valkoiseen pukeutunut, arvokkaan näköisen miehen. Hänellä oli terävät piirteet ja nenällään pienet pyöreät silmälasit. Hän katseli ympärilleen kuin tarkastaisi paikan sopivuutta jollekin tärkeälle tehtävälle.

"Se on varmasti se kuuluisa arkeologi, josta pappa puhui. Johansson", mutisin ajatukseni puoliääneen.

Jokin miehen olemuksessaan sai ihoni kananlihalle, vaikka aurinko porotti taivaalta. Enkä silloin vielä tiennyt, miten oudoiksi asiat vielä muuttuisivat.

Tavaraa kasaantui yhä nopeammin rannalle, ja sitä tuntui riittävän loputtomiin. Puhetta riitti samaan tahtiin, kun tavaraa rahdattiin laivoista rantaan.

"No niin, toivottavasti tämä paikka on rauhallisempi kuin se nokiluoto viime vuonna", totesi nuori nainen ja pyyhkäisi otsaansa.

"Ai se, missä merimetsot meinas syödä meidät elävältä?" vastasi ihan papilta näyttävä mies ja nauroi vielä möreästi päälle. "En ole vielääkään saanut saappaitani puhtaaksi siitä reissusta."

"Puhumattakaan lintujen kakan hajusta", hihkaisi merimieslakkinen mies ja otti samalla tukevan otteen laatikosta, jonka kanteen oli tussilla kirjoitettu isoilla kirjaimilla: VAROVASTI.

"Jos täälläkin alkaa linnut hyökkäillä, niin minä en kyllä lähde mukaan kaivamaan."

He nauroivat yhdessä, mutta silti heidän katseensa vilkuilivat metsän suuntaan, vähän liian usein.

Oskarin kesäpäivä saa jännittävän käänteän. Laivoja alkaa saapua mökkisaareen. Mukanaan ne tuovat arkeologeja, salaperäisiä karttoja ja salaisuuden, joka kytkeytyy ikivanhaan viikinkimiekkaan.

Kun metsä hiljenee, sumu nousee ja oudot äänet alkavat kuulua, on aika ratkoa arvoitusta, jossa menneisyys ja nykyaika sekoittuvat. Voiko muinainen miekka muuttaa koko saaren kohtalon?

Mökillä kummittelee -kirja on lämminhenkinen ja jännittävä kertomus kesästä, jossa mökkimaisemat, salaisuudet ja seikkailu kietoutuvat yhteen. Täydellinen lukupaketti nuorelle seikkailijalle.

Kirja on itsenäinen jatko-osa *Plooturahojen salaisuus* -kirjalle, ja se kuuluu Oskarin Villuoto-kirjasarjaan.

Oskar Metso (s. 2013) on 11-vuotias nuori kirjailija, joka harrastaa partiota, telinevoimistelua ja trumpetin soittoa. Kesäisin hän viettää lomia papan ja mummon mökillä Taivassalon Villuoto-nimisessä saarella. Kirjan tarina sijoittuu Villuotoon.

Kirja sopii erityisesti 8-15-vuotiaille.

